

Den ærede Ordfører har udtalt sig med sin sædvanlige Grundighed og paa en saadan Maade givet et Dverblik over Sagens historiske Gang og givet en saa udførlig Begrundelse af Flertallets Standpunkt og dets deraf følgende Vædringsforslag, at jeg kan fatte mig kortere, saa kort som efter min Formening mit Standpunkt er klart, for saa vidt noget overhovedet kan være klart i denne temmelig forbrøblede Sag. Mig forekommer det, at man her staar over for et rent og stærkt Enten—eller; enten maa man flytte Stationen hen til et fuldstændig nyt Sted, eller man maa lade den blive liggende, hvor den er. En Mellemvej gives ikke, i alt Fald har jeg ingen kunnet finde, og jeg har heller ikke hørt tale om, at nogen anden har kunnet finde en saadan. Valget mellem dette Enten—eller vil jo hovedsagelig blive bestemt ved to Momenter; paa den ene Side Hensynet til den større eller mindre Beføstlighed og paa den anden Side Hensynet til Stationens mere eller mindre heldige Beliggenhed. Der er næppe ret mange, der nære nogen Tvivl om, at Stationens Beliggenhed bliver heldigst, naar den flyttes, lige saa lidt som derom, at Stationens Bibeholdelse paa dens nuværende Plads vil medføre den mindste Beføstning. For saa vidt ere altsaa Forudsætningerne for Valget ganske klare, noget andet bliver det, naar de to Momenter, Beføstlighedsmomentet og Beliggenhedsmomentet, skulle vejes over for hinanden, thi saa vil man vide, at Folketinget har lagt størst Vægt paa Beliggenheden og derfor vedtaget Flytningen, medens Landstinget har troet, at den økonomiske Side af Sagen, Beføstlighedsmomentet, burde være det overvejende, og derfor har fastholdt, at Stationen skulde blive liggende, hvor den ligger. Man ved jo, hvorledes Stillingen var i forrige Samling, at Folketinget vedtog Flytning af Stationen, medens Landstinget vedtog at lade den blive, hvor den er. Disse Beslutninger vedtoges i begge Ting med en sjælden Enighed, uden at de sædvanlige Partiafskygninger havde nogen Indflydelse derpaa. I Aar har Folketinget fastholdt sit Standpunkt fra i Fjor om Stationens Flytning, endogsaa enstemmig, medens der i Fjor dog var nogen Dissens. Hvorledes Landstinget nu i Aar vil stille sig til Sagen, er jo endnu uafgjort. Kun saa meget er forudsætteligt, at en lignende Enstemmighed her om at lade Stationen blive paa Stedet, som i Folketinget har vist sig om at flytte den, kan vel næppe komme til Stede i Aar, thi medens Landstingets Udvalg i Fjor stod samlet som en Mand, er det omvendte Til-

fældet nu, idet Udvalget har splittet sig i fire Dele, et Flertal og tre Mindretal, af hvilke sidste jeg udgør et. Jeg har nu, idet jeg har dannet dette Mindretal, skilt mig fra Flertallet, uagtet jeg tror i det væsentlige at dele Ansæelse med det. Jeg tror, at jeg arbejder hen til det samme Maal som Flertallet, nemlig at bevirke en virkelig og betydelig Bøsparelse. Men naar man nu en Gang indtager dette økonomiske Stade, forekommer det mig, at det væsentlige maa være, at det ogsaa i Virkeligheden faar nogen Betydning, at man i Virkeligheden holder denne Fane højt, at man søger fuldt ud at udnytte de Fordele, som dette økonomiske Stade frembyder. Det forekommer mig, at Flertallet ikke har gjort dette, og jeg har derfor maattet stille mig fra det. Man vil maafte spørge: Hvori ligger da Forskellen mellem Flertallets Vædringsforslag og mit? I saa Henseende vil jeg bede ærede Medlemmer om at tage Udvalgets Betænkning i deres Haand og se, hvorledes disse to Vædringsforslag adskille sig fra hinanden. Et flygtigt Blik vil let kunne føre til den Tanke, at Forskellen er uendelig lille, navnlig hvis man fæster sin Opmærksomhed paa selve Summen, thi i Flertallets Forslag drejer det sig om en Sum af 220,000 Kr. til Ordningen af Forholdene paa Stationen, og i mit Forslag om en Sum paa 200,000 Kr. Det er altsaa i og for sig en temmelig forsvindende Forskel, der er til Stede med Hensyn til Beløbene. Vædensforskellen kan derfor heller ikke ligge paa dette Punkt, derimod ligger den i Anvendelsen af Summen, thi man vil se, at Anvendelsen er ret forskjellig; den Anvendelse, jeg vil give de 200,000 Kr., er til Udførelse af den saakaldte Plan af 1886, hvorved hele Ordningen bliver fuldt færdig—afsluttet, hvorimod det ærede Flertal vil give de 220,000 Kr. til Udførelse af den saakaldte Plan af 1890, men vel at mærke denne Plan i en reduceret Skikkelse. Dette medfører imidlertid allerede, at der til de 220,000 Kr. maa, som allerede bemærket af den ærede Ordfører, til Grundbeværelse lægges 22,000 Kr., og at dertil efter min Formening endnu temmelig nødvendig vil komme et hyderligere plus af 65,000 Kr. til en ny Afgangsvæg til Stationen. Nu har den ærede Ordfører ganske vist sagt, at et saadant Krav om en ny Afgangsvæg vil i dette Tilfælde næppe kunne stilles. Han indrømmer, at hvis man flyttede Stationen helt, havde vedkommende et fuldstændigt Krav paa en ny Afgangsvæg; men naar man kun flytter Stationen i mindre Omfang i Nærheden af det Terrain, hvorfra den